

— Забележи, ето тукъ, — продължи моливътъ, — това сж следи отъ жбитѣ на Милка, която сега е болна отъ магарешка кашлица. Тя ме купи отъ Стоянъ за четири стъклени топчета. Стоянъ пъкъ ме намѣри въ една кошница за нечисти книги, кждето попаднахъ отъ скжсания джебъ на Томъ. Това се случи точно въ надвечерието, когато Томъ се разболѣ отъ скарлатина. Томъ пъкъ ме намѣри въ сметѣта, кждето ме изтърва единъ коларъ.

— Съ това ти искашъ да кажешъ, че си ималъ магарешка кашлица и скарлатина и че си живѣлъ въ кошница съ нечисти книги и въ сметѣта, тъй ли?

— О, да. И още много мога да ти разкажа за моитѣ нещастни скитания, откакто съмъ напусналъ бащиния си домъ.

— Твоя домъ ли, — попита Ваньо, — нима ти имашъ домъ и кжде е той?

— Моятъ домъ бѣше свѣтла, чиста фабрика. Моитѣ братя и сестри бѣха облѣчени точно като мене въ свѣтли червени дрехи. Всички имахме имена, написани съ сребърни букви и ние тъй се гордѣхме съ тѣхъ! Погледни моето!

— Но азъ не мога да го разбера, то е изгризано, — каза Ваньо отчаянъ.

— Да, много жално! Моитѣ братя и сестри напуснаха фабриката съ надежда да отидатъ въ ржцетѣ на нѣкое добро момиче или момче, което да ги пази чисти и да не ги наранява. Ние всички искаме да помагаме на децата, когато тѣ рисуватъ или пишатъ уроцигѣ си. Но, намѣсто да ни пазятъ само за работа, децата ни гризятъ. Тогава ние се заразяваме отъ заушки, шарка и други болести и ставаме опасни за всѣки, който ни туря въ уста.

Моливътъ не можеше повече да говори, защото една гореща сълза се търколи по малкото му личице. Ваньо сжшо се нажали. Той обърса нѣжно сълзитѣ на своя гостъ и тихо прошепна:

— Отъ сега нататъкъ ти ще бждешъ мой малъкъ другаръ. Азъ нѣма да те губя, нѣма да те гризя, а винаги ще те пазя чистъ и здравъ.

Тогава Ваньо и моливътъ почнаха заедно да работятъ и решиха задачитѣ.

(Изъ книжката „Здравни приказки“)